

Sygn. I C 463/15 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy we Włocławku Wydział I Cywilny

Przewodniczący : SSR Monika Drzewiecka

Protokolant : st. sekr. sądowy Wioletta Rosołowska

po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2016 r. na rozprawie

sprawy z powództwa : (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K.

przeciwko : J. P.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. kosztami postępowania obciąża powoda.

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. wniosła pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko pozwanej J. P. domagając się zasądzenia kwoty 944 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 31 lipca 2012r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu swojego żądania powód podniósł, iż na podstawie umowy cesji z dnia 23 kwietnia 2014r. nabył od wierzyciela pierwotnego (...) Sp. z o.o. wierzytelność powstałą w stosunku do pozwanej z tytułu świadczonych przez zbywcę usług telekomunikacyjnych na podstawie zawartej z pozwaną umowy. Wierzyciel pierwotny uprawniony był do wystawienia faktury VAT z ustalonym terminem płatności, noty obciążeniowej zawierającej wysokość opłaty za niewywiązywanie lub nieprawidłowe wywiązanie się z umowy. Na wartość przedmiotu sporu składa się opłata karna (...) -MP 944 zł z terminem płatności do dnia 30 lipca 2012r.

W dniu 07 października 2014 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu elektronicznym. Następnie postanowieniem z dnia 03 lutego 2012r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie uchylił nakaz zapłaty i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu we Włocławku.

Pozwana na rozprawę nie stawiła się i nie złożyła też odpowiedzi na pozew.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 31 stycznia 2012r. (...) S.A. zawarł umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych z pozwaną J. P..

W dniu 14 lipca 2012r. (...) S.A. wystawił notę obciążeniową nr (...) -MP na kwotę 944 zł tytułem kary umownej za niedokonanie przez Abonenta obowiązkowej liczny zasileń konta kwotą minimalną, z terminem płatności do dnia 30 lipca 2012r. Również w dniu 14 lipca 2012r. wezwano pozwaną do zapłaty kwoty 944 zł, wskazując, że w dniu 29 czerwca 2012r. minął okres ważności konta dla numeru (...), w związku z czym zostało zawieszono świadczenie usług i połączeń wychodzących dla ww. numeru oraz została naliczona kara umowna w kwocie 944 zł.

Dowód: umowa – k. 17; nota obciążeniowa – k. 18; wezwanie do zapłaty – k. 18v

Pismem z dnia 26 maja 2014r. zawiadomiono J. P. o zmianie wierzyciela i przelewie wierzytelności na rzecz (...) Niestandardyzowanego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą W..

Dowód: zawiadomienie – k. 19-19v; wyciąg z rejestru funduszy – k. 21-22v, 28-30

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgromadzone w sprawie dokumenty, przedłożone przez stronę powodową nie wzbudziły wątpliwości Sądu w zakresie swej wiarygodności, w pełni korespondują z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie, a w powiązaniu ze sobą składają się na ustalony w sprawie stan faktyczny. Nie były one również kwestionowane przez strony postępowania, a nadto nie zachodziły żadne wątpliwości, co do ich formy bądź treści.

W pierwszej kolejności należy jednak podnieść, iż powód nie przedłożył umowy przelewu wierzytelności, załącznika do umowy przelewu wierzytelności, cennika świadczenia usług telekomunikacyjnych w sieci PLUS, Regulaminu (...), informacji o zakresie usług, postanowienia i warunki umowy zawartej z pozwaną wraz z Regulaminem świadczenia usług telekomunikacyjnych stanowiących integralną część umowy (załącznik nr 1) oraz postanowień dotyczących zasad naliczania kar umownych i ich wysokości (umowa z dnia 31.01.2012r. dotycząca udziału w promocji (...)), poprzestając jedynie na przedłożeniu samej umowy udziału w promocji.

Powód powinien okoliczność nabycia wierzytelności, jak i samo roszczenie udowodnić zgodnie z treścią art.6 k.c..

W ocenie Sądu materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie potwierdził, że powód nabył w stosunku do pozwanej wierzytelność z mocy powoływanych umów. Brak umowy przelewu wierzytelności, brak listy wierzytelności, brak dokumentów wskazujących na możliwość naliczania kar umownych, jak i ewentualną wysokość tychże kar – uniemożliwia weryfikację, czy dochodzone w niniejszej sprawie roszczenie było przedmiotem cesji wierzytelności. Zgodnie z przepisem art. 516 k.c. zbywca wierzytelności ponosi względem nabywcy odpowiedzialność za to, że wierzytelność mu przysługuje. Oznacza to, że samo oświadczenie cedenta nie może być wyłącznym dowodem potwierdzającym wymagalność wierzytelności przysługującej powodowi, skoro ustawodawca przewidział odpowiedzialność cedenta za wady prawne cedowanej wierzytelności, w tym w zakresie zarówno faktu istnienia wierzytelności, jak i rozmiaru określonego w umowie. Jeśli natomiast przesłanki i zasady odpowiedzialności zbywcy wierzytelności nie są określone w przepisach regulujących stosunek wewnętrzny, zasadne jest zastosowanie w tym zakresie przepisów regulujących odpowiedzialność za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania [art. 471 i n. k.c.); tak też: K. Z. (w:) E. G., Komentarz, 2006, s. 891; H. C. (w:) G. B., Komentarz, t. I, 2006, s. 670].

Podsumowując należy stwierdzić, iż powód nie wykazał właściwymi dokumentami nabycia wierzytelności przypadającej od pozwanej, ani jej wysokości. Stosownie do art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, stąd też – co do zasady – w postępowaniu cywilnym to powód powinien udowodnić istnienie dochodzonej wierzytelności, okoliczności jej powstania oraz wysokość. Sąd nie ma obowiązku przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na tej stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/poz. 76). W realiach przedmiotowej sprawy istnienie wierzytelności nie zostało wykazane. Zdaniem Sądu należność wskazana w pozwie musi być realna i przedstawiać faktyczną wysokość wierzytelności. Zaznaczyć także należy, iż powód, jako nabywca wierzytelności winien dysponować całością dokumentacji związanej z nabytą wierzytelnością i jako profesjonalista w swej dziedzinie, winien wykazać w postępowaniu sądowym, w jaki sposób określił wysokość dochodzonego roszczenia, czego jednak nie uczynił.

Biorąc pod uwagę całokształt wskazanych okoliczności Sąd uznał, iż nie można przyjąć, że nie istnieją wątpliwości, co do zgodności z prawdziwym stanem rzeczy okoliczności faktycznych przytoczonych w pozwie. Strona powodowa oparła powództwo jedynie na twierdzeniach o nabyciu wierzytelności, to zaś przy masowym nabywaniu wierzytelności nie mogło być uznane za prawdziwy stan w odniesieniu do istnienia konkretnej wierzytelności dochodzonej przez powoda w pozwie.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie powołanych przepisów, należało orzec jak w sentencji orzeczenia.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc.